

VIAȚA LA REPETIȚII

LARISA BĂLAN

Mă aflam la răscrucce de drumuri,
Cu genunchii strânși la piept.
Îmi stângeam inima-n mâna,
Mă gândeam la un lucru incert.
Mă gândeam, absurd, la tine.
Tu, cel ce nu ai știut
Că vine o vreme a furtunilor când
Toți cei puternici pierd
Și cei slabii prind culoare.
Oh! Colorile! Așa puține în ultimele zile...
Poate din cauza lipsei... unei lipse de orizont.

Mă uitam spre Soare și nu era pe cer.
Eram orbită din cauza absenței sale.
Un negru aşa strălucitor în jur
Încât mi s-a luminat mintea.
Mi-am dat seama de poveste!
Am realizat sarcasmul replicilor tale.
Dragul meu,- tu, un mincinos oarecare,
De ce încerci să mă minți cu adevăr?

M-am ridicat în picioare
Și am privit spre cerul negru
Al unei amiezi reci de august.
Am dat drumul inimii din mâna dreaptă,
Am lăsat-o săurgă pe asfaltul erodat...
Mi-am amintit o ultimă minciună,
Pe care mi-ai spus-o într-o noapte albă,
Când creionul-mi tremura-n mâna stângă.
M-am aplecat și am scris pe asfalt,
Pentru tine, un ultim mesaj,
Cu mâna cea muradară de inimă:
"Critică-mă tu, cel mai orb decât mine,
căci ale tale grele, dure și urâte cuvinte,
mă vor face pe mine să văd!"

Apoi am plecat.
După atâtea repetiții... mă aștepta viața...